

— Познаваме се отдавна. Нали ти казвамъ, че навремето работѣхъ по шосето.

— Слушай, Богдане, — шепне капитанъ Яни. — Да те предупредя. Ти не се закачай съ нея. Тя ми е годеница. Ще се женимъ, щомъ купя Надежда. Дай ми другарска дума.

— Простъ човѣкъ си, Яни. А за думата — давамъ ти я.

Набързо стъкмена въ по-добри дрехи, Ирина се връща. Двамата приятели сж вече привършили шепненето и съ чиста съвѣсть я оглеждатъ отъ глава до пети.

— Ирино! — не се сдържа капитанъ Яни. — И Богданъ те моли да слѣземъ до пристанището. Ела да видишъ бждещата ми гимия.

Ирина ги оглежда дълго и вдига рамене.

— Като си рекълъ сега гимия, та гимия! Не виждашъ ли, че имамъ гостъ? Потрай малко, и за твоитѣ работи ще намѣря време.

— Само това остава, да почнешъ и да ме хокашъ!

— Искамъ само да ти кажа: не ме срами предъ гоститѣ. Разбра ли? Огнесе се отведе съ менъ, като че съмъ ти слугиня!

— Добре, щомъ е тъй! — става навжсенъ капитанъ Яни. — Добре! Има и други кръчми въ Месемврия. А вие се наприказвайте. Не мислете, че искамъ да прѣча. Богдане, безъ тебъ не мога да се върна. Наобѣдвай се — и хайде!

— Азъ отивамъ отукъ за Варна.

Тѣ дълго гледатъ къмъ вратата. Надѣватъ се да му се размине и да се върне. Но накрай Ирина сѣда на неговия столъ.

— Остави го. Омръзна ми вече.